

horizontaal plateau van den Sophienberg schemert, als een stukje „Alm”-weide, een lichtgroen-gelige klaver-vlak. Daarachter, zoo ver het oog naar beide zijden reikt, wijkt het verschiet in violetachtige, steeds teederder en fijner, haast doorschijnend wordende neutraaltint-tonen. De lijnen der verste, in een grijzigen nevelsluier gehulde, zacht omlaag hellende bergmassas schijnen met de lucht samen te smelten, gelijk de horizon bij dampig weêr en getemperd zonlicht aan zee.

Met poëtische welluidendheid waaien uit de verte, van links, de zilverachtige klanken der drie eerste maten van Parsifal's heldenmotief — het tweede trompetsignaal — door den afstand verfijnd, gesubtilizeerd, geheimzinnig over kwart over zessen. Weldra zal de naïef onwetende Reine de hem door den Booze gespreide hinderlaag der verleiding des Vleesches naderen. In gedachte, gelijk ik 't zoo vaak in werkelijkheid aanschouwde, zie ik het groepje van acht à tien Bayreuthsche stadsmuzikanten in hun sjovele brui-nige, verschoten jasjes met te korte mouwen, als opgeschoten jongens die uit hun klêeren gegroeid zijn, met hun smerig vettige ronde hoedjes op, vlak onder de peristyle van het Festspielhaus, naar de stad gekeerd, op een hoopje staan, wachtend. Nu hun aanvoerder het teeken geeft, houden zij de instrumenten horizontaal vóór den mond om bij het neerslaan van 's mans arm unisono het leidmotief te toeteren. Zoo aanstonds nog eens, rechtsom, naar den kleinen, en straks voor 't laatst, linksom, naar den grooten restaurant gekeerd. En dat alles na verloop van een kwartiertje precies zoo nog eens. Eindelijk, op 't laatste nippertje, ten derden reize, als aanmaning voor de nog rondsloeterende Bummler, voor alle achterblijvers, zich te spoeden.

Nu dit hoorbaar teeken der voorstelling, daar ginds, weggestorven is, kunnen blik en gedachte weer langzamerhand ongestoord naar de zichtbare werkelijkheid terugkeeren.

III.

«Denn um die Ernte war's,
Und heiss im Felde glüht' der Schnitter Fleiss.»
(Schiller, «Gang nach dem Eisenhammer.»)

Onder de brandende zonnestrallen, op den voorgrond, eenige gebukte gestalten van maaiers aan het werk. Hier en daar een enkele, groot, hoog zich opheffend, als uitstekend, bewegelijk monument. Dat, om 't even onder welk lichteffect, in welk jaargetijde, in welke weêrstemming ook, steeds onveranderlijk schoon, onvergelykelyk artistiek tafereel van den veldarbeid. Werd daar straks in dit verband Breton genoemd, zoo zouden hier de heerlijke letterkundige tegenhangers zijner doeken, welke de groote literaire schilder van Médan in zijn machtig boerenepos schiep, naast de werken der schilders-poëten van Barbizon en Courrières 1) vermeld kunnen worden.

1) Jean François Millet en Jules Breton.